

Streber

Hij zat alleen in de bibliotheek, een solitaire pion op een maagdelijk schaakbord. Stipt op tijd, punctueel. Hij wilde per se zijn favoriete positie veroveren in de leeszaal, centraal! Perfect voor de akoestiek en in het middelpunt van de belangstelling. Een winnaar steekt zich niet weg! Hij zat in poleposition, klaar voor de battle!

De Dikke Van Dale had hij al lang geleden vanbuiten geleerd. Maandenlang had hij gefocust op de venijnigste dicteewoorden. Hij had zich nóg maar eens gelaafd aan de grootste dictees van het laatste decennium. Hij was er klaar voor! Relaxed wachtte hij af, niet gestrest. Stress was iets voor amateurs!

De concurrenten sijpelden binnen. Hij verkneukelde zich al in hun geworstel met die verrukkelijke instinkers, die bij elke gewone sterveling het zweet op het voorhoofd doen parelen. Hij glimlachte naar en om die quasigeleerde taalfanaten, maar ... plots bestierf het lachje op zijn lippen.

In de deuropening stond Bart Spellemans, dé **spellingcoryfee** van de Lage Landen. Het koud zweet kroop zijn nekvel op. Dit was een **wake-upcall** die kon tellen! Hij rilde. In een **flashback** schoven de beelden van zijn eerste dictee voorbij. Hij had zich **consciëntieus** voorbereid. Maar tegen przerwalskipaarden en moelleuxs was hij toen nog niet opgewassen. Spellemans had hem en de anderen verpletterd. Gefrustreerd had hij zijn ongenoegen geuit tegen **Jan en alleman**. Mensen die zich **vermeiden** met het memoriseren van zulke vergezochte woorden, waren toch weirdo's! Maar zelf was hij niet anders. Hij wilde winnen, winnen, winnen! Hij had zich als een bezetene geworpen op het domein waarin hij **excelleerde**: foutloos schrijven. Hij werd een vaste **top 3'er**. Een gevreesde outsider onder de dicteecracks, maar voorlopig nog net geen winnaar. En daarom wilde hij nu de kers op de taart. Vandaag! In deze dorpsbibliotheek **móést** het lukken. Maar daar stond nu ... Spellemans.

Hij ademde diep, herwon stilaan zijn **cool**. Tweede na Spellemans was toch ook een glansprestatie? Samen op de foto, de **crème de la crème**, gelukwensen van de beste

speller van het ogenblik, applaus op de banken. Hij ontgoochelde. Hij zou er vol voor gaan! Misschien was Spellemans vandaag wat overmoedig, wat **onbesuisd**. Mogelijk beging hij uitzonderlijk een kapitale blunder die hem de troon **kostte**! Hij begon zowaar te chillen. Hij taxeerde de andere mededingers en glimlachte gerustgesteld. Ze straalden niet zijn intelligentie, zijn eruditie, zijn **knowhow** uit. De nervositeit die in de zaal kroop, het **lawaaiige** sfeertje, het onwennige gedoe van amateurs ... Nee, dan speelde hij toch in een andere categorie.

Nieuwsgierig polste hij nog eens zijn **linker- en rechterbuur**. Links: een gedistingeerde heer met johnlennonbrilletje, **oudmodisch** en toch hip. Nee, om foutloos te spellen veel te **blasé**.

Rechts: een frêle, **ravissante** jongedame. Te jong, te knap om hier veel te rapen, vond de **seksist**. Spellemans ontwaarde hij nergens, die zat waarschijnlijk ergens achteraan. Ach wat!

Het wedstrijdreglement. Pfff ... ouwe koek. Hij sloot de ogen en verwijde even in zijn eigen bubbel. Daarna werd de gebruikelijke heilige stilte geïnstalleerd. Focussen nu, zijn moment was gekomen. Hij herkende ogenblikkelijk alle valkuilen, omspeelde handig de slinkse addertjes onder het gras, en pareerde als een volleerde polyglot alle bastaard- en vreemde woorden. Hij zat in de flow en jubelde innerlijk van een overmoed die hij nauwelijks wist te beteugelen. Toen 'COVID-19-paspoort' werd gedictéerd, beduidde hij met opgestoken duim aan de buurman dat dit toch écht een makkie was. De man bekeek hem onbegrijpend en geïrriteerd. Duidelijk geen hoogvlieger. Bij het obligate 'ge-e-mail', fluisterde hij de jongedame samenzweerderig "no-brainer" toe, maar haar blijf-van-mijn-lijf-blik snoerde hem stante pede de mond. Och, hij stak erboven uit en zoiets wekt natuurlijk na-ijver op. Zijn pen vloog over het blad, hij gloeide van zelfvoldaanheid, en toen hij afsloot met het woord 'errata', fluisterde hij: "Niet voor mij". Wenkbrauwgefrons langs beide zijden.

Terwijl de dicteetekst volledig herlezen werd, nam hij de vertrouwde bibliotheek nog eens zelfingenomen in ogenschouw. Hij had alleen oog gehad voor de tekstlezer, niet voor de jury, maar nu ontwaarde hij plots, in het midden van het trio juryleden, Spellemans! Een golf van ongebreideld plezier schokte door zijn lichaam. Bingo! Hij legde zijn pen ijzig kalm neer en hield zijn kopij ostentatief in de hoogte. A star was born!

Geschreven door Bart Van Craeyveldt

Winnaar van de wedstrijd 'Verhaal voor het dictee' 2020

per se: in twee woorden; dit is geen Franse uitdrukking, maar komt uit het Latijn. Daar schreef men geen accent aigu.

poleposition: in het Engels worden samenstellingen veelal met losse woorden geschreven. In het Nederlands vormt een samenstelling één woord. Vuistregel: als je zo'n Engels woord met één hoofdaccent uitspreekt, is het één woord (poleposition), hoor je tweemaal een accent, dan zijn het twee woorden (second opinion)

Dikke Van Dale: het woordenboek heet officieel 'Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal', maar de uitgever gebruikt zelf 'Dikke Van Dale' als eigenaam. De eerste samensteller van het woordenboek, Johan van Dale, schreef een kleine v als zijn familienaam volgde op zijn voornaam. Een gestileerde vorm van zijn handgeschreven naam herkennen we in het logo van de uitgeverij. Dat had een kleine v, maar zonder die voornaam schrijft men in Nederland Van Dale met hoofdletter v.

relaxed: is een bijvoeglijk naamwoord; hier gelden dus niet de regels voor de vervoeging van Engelse werkwoorden. We schrijven dus wel gerelaxt (de klank s, weergegeven door de x, is stemloos)

gestrest: het zelfstandig naamwoord is stress met dubbele s, maar het werkwoord stressen wordt vervoegd als een regelmatig werkwoord: ik stres, jij strest, ik streste,... en dus ook: gestrest. Ook het bijvoeglijk naamwoord is met enkele s.

quasigeleerde: een voorvoegsel van Latijnse of Griekse oorsprong wordt aan het grondwoord vast geschreven, behalve als zich klinkerbotsing voordoet.

wake-upcall: een samenstelling wordt als één woord geschreven, maar een koppelteken in een van de delen blijft staan.

top 3'er: de woordgroep *top 3* behoudt de spatie in een samenstelling of afleiding. Omdat het achtervoegsel *er* botst met een cijfer, gebruiken we een apostrof.

móést: als een klinker of tweeklank met twee of meer letters geschreven wordt, krijgen de eerste twee een klemtoonteken.